

Dia 5 de novembre de 1988

DE PAÜLS AL SANTUARI DE LA FONTCALDA

El dia amenaça pluja - a TV3 diuen que plourà- un començament típic per la Penya del Paraigua. El camí es va enfilant des de Faüls pel barranc de les Glòries. Arribem fins el Racó de Tormossalt, els signes de caigudes recents de pedres fa que no ens hi entretinguem gaire. En continuar camí amunt ens endinsem a la boira i la visibilitat es va reduint. De sobte de dins del paisatge vaporós apareix un personatge amb un ostentós paraigua a l'esquena, és ben clar que es tracta de l'àngel de la guarda de la penya, en aquest cas disfressat de traficant de "ganadu". Ell ens portarà sans i es-talvis pel bon camí sense que els toros -un altre cop els toros- ens puguin fer res.

Ja "salvats" arribem a la Bassa del Coll Roig, dins de la qual, al mig de l'aigua, un rètol indica la prohibició de caçar; alguns pensem que el lloc fora més adequat per a prohibir pescar. De baixada tres o quatre cabres són davant del nostre camí. Per fi hem vist cabres hispàniques.

Estem a la Terra Alta. Els Ports de Beseit baixen molt de pressa fins a Prat del Comte, un petit poble amb signes de la més tradicional ruralia. Ben bé sembla que a la Terra Alta la poca població que hi ha visqui encara molt allunyada i bastant aïllada de la resta de Catalunya i dels nivells de progrés que hom troba a altres comarques catalanes.

Continuant baixant i baixant fins al fons d'una gran fondalada arribem al Santuari de la Fontcalda. No hi ha ningú esperant-nos i el paratge està completament deshabitat.

Mentre alguns es renten els peus a la font d'aigua tèbia, la resta espera i desespera la no arribada de l'autocar. La nit se'ns tira a sobre i cal fer un pensament. La meitat anirà caminant fins a Gandesa (uns vuit o nou Km.), la resta esperarà.

L'expedició nocturna marxa cap a Gandesa en un dia completament fosc, el cel tapat, cap llum artificial, cap soroll, solament una llanterna-bolígraf de la Michèle per usar en situacions concretes (llegir un rètol,...) i una desdibuixada estela blanquejant, que és el nostre camí rodejat de nit.

Al cap d'una hora i mitja de camí veiem molt lluny un llum i sentim un clàxon sonant insistentment. Comencen les apostes fins a Gandesa sobre teories mil. La que acaba sent més afinada és la de la Margarida.

L'autocar no s'ha atrevit a passar els túnels i s'ha quedat a l'altra banda tocant el clàxon. El xofer, en observar que ningú no el sentia, ha anat a demanar ajut a Port del Comte. L'alcalde del poble, al davant d'una comitiva, ha anat a "rescatar" els vuit paraigüeros que restaven a la Fontcalda. TV3 no era allí amb les seves càmeres.

Dia 6 de novembre de 1988

DEL SANTUARI DE LA FONTCALDA AL KM 457 DE LA CARRETERA D'ALCOLEA A TARRAGONA

Després de les aventures d'ahir l'excursió es fa curta. Inclús ens avancem considerablement als horaris previstos. Les vinyes han ocupat el paisatge i a Gandesa celebren la festa del vi. Després de dinar hi anem. "Que n'és de bo el vi daurat de Gandesa!". Aprofitem per a tornar ben carregats a Barcelona amb garrafes de vi de la Terra Alta.